PRAŽSKÝ
přehled
KULTURNÍCH POŘADŮ
11*2026
74. ročník

S námi máte přehled!



Elektronické vydání
www.prazskyprehled.cz

Portál pražské kultury

S námi máte přehled



www.prazskyprehled.cz

úvodník



Milí čtenáři,

nastal dušičkový čas a ten nás vede k zamyšlení nad našimi životy. Doufám, že bude veskrze pozitivní a povzbuzující, i přes všechna protivenství a nepěkné události, které nás v současné době provázejí. Naděje a víra v lepší příští tu s námi stále je a věřím, že i dál bude. K tomu může přispět i listopadové kulturní dění, které vám v několika tipech ráda přiblížím.

Divadlo v Dlouhé přichystalo novou premiéru hry Víkend autora a režiséra Ivana Buraje. Tragikomedie s prvky hororu reflektuje českou a slovenskou současnost v rodinných vztazích a kulturních válkách. Velmi příhodné pro naši dnešní realitu.

V kinech se sice už připravují na vánoční svátky zařazením tematických snímků, ale já bych vás ráda pozvala na nový film francouzského režiséra Françoise Ozona Cizinec, který byl natočen podle slavného románu Alberta Camuse. Černobílý film měl premiéru v Benátkách v roce 2025 a přibližuje existenciální drama hlavního hrdiny odehrávající se ve 30. letech v Alžírsku. Kdo četl román ví, o čem je řeč.

Cyklus Příběh kláves, umění a krásných nauk, který pořádá naše přední hráčka na cembalo a fortepiano Alena Hönigová, nabídne další koncert v druhé polovině listopadu. Odehraje se v Kulturním centru Velký mlýn v Libni a můžete se těšit na kvalitní program i vyprávění hudebních příběhů 18. a 19. století. Neváhejte a navštivte.

Popmuseum v Praze 6 otevírá novou výstavu věnovanou české kytarové legendě Radimu Hladíkovi, od jehož smrti uplynulo 10 let. Jeho tvorbu a život přiblíží mnoha dokumenty z fondů muzea a rodinného archivu. Můžete zajít až do února příštího roku.

Samozřejmě oslavíme 17. listopad a s ním i nedožité 90. narozeniny Václava Havla. K těmto výročím připravilo mnoho kulturních zařízení své programy a aktivity. Mezi ně patří i výstava Design pro Václava Havla, která je instalována v Jízdárně Pražského hradu. Představuje umělecká díla a další předměty, které ho obklopovaly a jak dokázal proměnit prostory Pražského hradu za jeho působení.

Přeji všem našim čtenářům klidné dny a inspirativní zážitky.

Alice Braborcová, odpovědná redaktorka

obsah



rozhovor 2

Pavel Mára, fotograf

knižní tipy 3

archeologie 4

KAM s Vojtěchem Kašparem za památkami

kalendárium 6

divadla 10

hudba, film 18

galerie, výstavy 24

muzea, památky 28

zážitky 36

křížovka, soutěž, výherci 40

PRAŽSKÝ PŘEHLED
kulturních pořadů
měsíčník, ročník LXXIV

vydává: Vydavatelství KAM po Česku, s. r. o.

Kubelíkova 1108/30, 130 00 Praha 3 | IČ: 04892232 | tel.: +420222944816–7 | mobil: +420602223279 | e-mail: redakce@kampocesku.cz | www.kampocesku.cz | ISSN 0862-9293

foto kalendárium ©: Wikimedia Commons, autor Ricardalovesmonuments; ČSFD; FDb.cz
grafický design: KAM po Česku
distribuce: elektronicky, zajišťuje redakce
předplatné: Vydavatelství KAM po Česku, s. r. o.
foto na titulní straně: Chvalský zámek

Za zveřejnění inzerce a PR článků odpovídá zadavatel. Za změnu programu odpovídá pořadatel. Veškerá práva včetně práva reprodukce jsou vyhrazena.
© Vydavatelství KAM po Česku, s. r. o.

Nahé tělo mluví samo za sebe bez ohledu na kontext doby

Renomovaný fotograf Pavel Mára slaví své 75. narozeniny výstavou Echoes. Black and White. S kurátorkou Radanou Ulverovou ji společně připravili v chomutovské Galerii Špejchar, kde je otevřena do 28. listopadu 2026. Expozice mapuje čtyřicet let autorovy tvorby zaměřené na lidské tělo a tvář. V rozhovoru prozradil Pavel Mára něco o podstatě své práce a řekl i svůj názor na nástup umělé inteligence ve fotografii.



Instalace v Galerii Špejchar je site specific projektem, kdy se díla umísťují do konkrétního prostoru.

Významnou část vaší tvorby tvoří akty a portréty. Proč se k lidskému tělu stále vracíte?

Nahé tělo mluví samo za sebe bez ohledu na kontext doby. Je to pro mě výtvarný objekt. Vystavovat je ho ovšem stejně obtížné jako za minulého režimu. Chomutov, kde visí můj akt v mnoha multiplikacích na fasádě galerie na historickém hlavním náměstí, je tak trochu výjimkou.

Výstava Echoes. Black and White v chomutovské Galerii Špejchar je podle jejího ředitele Bedřicha Fryče možná tou nejpůsobivější expozicí, která tu vznikla. Jaké bylo instalovat výstavu právě tady?

Šlo nám s kurátorkou o dialog černobílých velkoformátových fotografií s raně barokní architekturou galerie – impozantní výstavní prostor je totiž umístěn v bývalé sýpce jezuitské koleje. Sami jsme byli zvědaví na to, jak budou působit mé nejstarší fotografie vedle těch nejnovějších na místě s jedinečným geniem loci.



Vystavovat fotografie nahého těla je podle Pavla Máry stále stejně obtížné.

Jak se za víc než padesát let, co fotografujete, tento obor proměnil?

V současném světě představuje fotografie stěžejní fenomén – mobilem dnes může fotit každý. Také je dnes považována za plnohodnotnou součást výtvarného umění. Já nejsem dokumentarista, vyjadřuji se určitou stylizací. Tvořím podobně jako malíři, jen specificky fotografickou formou.

I díky technologiím AI je fotografie mnohem dostupnější, umělá inteligence ji umí vytvořit i rozpohybovat. Jak jednoduché nebo naopak složité je pro vás fotografovat?

Fotografie je sice dosažitelnější než kdysi, primárně však jde stále o vyjádření uměleckého záměru. A to je i v době používání umělé inteligence stejně těžké jako dřív. AI je schopná vygenerovat z obrovského množství ukradených obrazů nové světy, její výsledky mě ale zatím příliš nepřesvědčily.



Pavel Mára *(nar. 20. 10. 1951 v Praze) patří k uznávaným českým fotografům, věnuje se hlavně portrétu a aktu. Experimentuje se světlem, barvou, materiály i formáty, jejichž prostřednictvím buduje svůj vlastní estetický svět. Vytvořil více než tři desítky černobílých i barevných sérií. Má za sebou přes padesát samostatných výstav, zúčastnil se řady prestižních souborných přehlídek české fotografie doma i v zahraničí. Vedle abstraktně koncipovaných cyklů (Mechanická zátiší, 1976-84) vytváří realistické, často až „deskriptivní" záznamy lidských figur a tváří (Triptychy, 1990-93, Mater, 2016 ad.). Od roku 1996 přednáší na Institutu tvůrčí fotografie (ITF) Slezské univerzity v Opavě. Asociace profesionálních fotografů mu v roce 2015 udělila ocenění Osobnost české fotografie.*

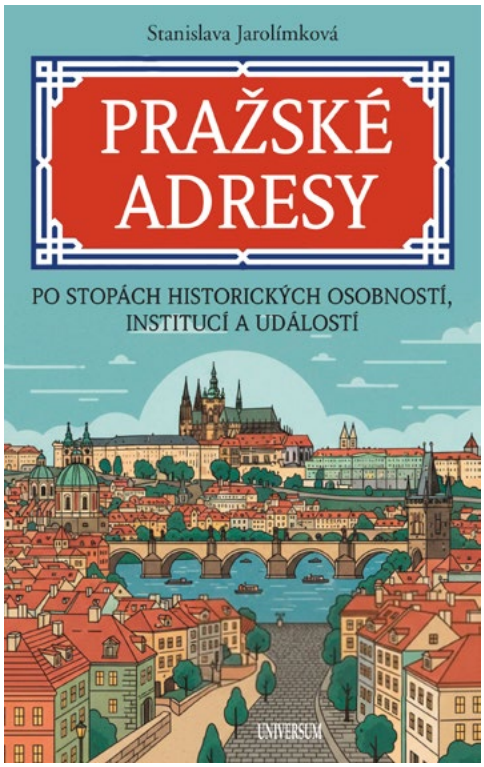
Na čem teď pracujete?

Dokončil jsem svůj zatím poslední cyklus seriálních fotografií Mechanické portréty a chystám nový projekt, kterým se vracím ke klasické velkoformátové fotografii. Budu také pokračovat v časosběrném cyklu Triptychy: Rodina, na kterém pracuji od roku 1991.

Pro Pražský přehled připravila
Magdalena Bičíková

foto © archiv Pavla Máry

knižní tipy



Stanislava Jarolímková

Pražské adresy

Průvodce pražskou historií vás provede po adresách, které střídali nejen slavní obyvatelé Prahy od studentů přes umělce až po podnikatele či prezidenty, ale i po těch, na nichž se ukrýval Langweilův model či soubor sbírek Rudolfa II. Mimo jiné se dozvíte, že zmíněný císař bydlel zpočátku v předhradí, Matějská pouť se konala i v Bílé labuti či na komořanském stadionu a že hlasatelé vinohradského rozhlasu vysílali také z podzemí. Ke všem místům a tématům autorka uvádí řadu unikátních zajímavostí, které čerpala jak z odborné literatury, tak z dobového tisku či ze vzpomínek pamětníků, a tím navozuje atmosféru staré Prahy. Vydalo nakladatelství Universum.

Stanislava Jarolímková (*1947) se narodila v Praze. Po absolvování Fakulty žurnalistiky UK u své profese zůstala až do roku 1978 a opět se k ní vrátila v roce 1991. Spolupracovala jako novinářka na volné noze s předními pražskými deníky a časopisy, s televizí i rozhlasem, jimž nabízela zejména méně známé zajímavosti z řady oborů – od medicíny a techniky přes flóru a faunu až po historii. Knihy začala psát v roce 1999 a Pražské adresy jsou jejím 43. titulem. V nakladatelství Universum vyšly autorce v poslední době např. Netradiční procházky Prahou 1. a 2 (2013 a 2019), Slavné Češky (2019), Slavní Češi (2020), Pražská okénka 1 a 2 (2022 a 2024), Střípky české historie (2024) nebo Putování Prahou (2025).

cena: 449 Kč
www.luxor.cz

Magdalena Wagnerová

Praha město žen

V pražských dějinách jsou podepsány mnohé významné ženy, např. sv. Ludmila, Drahomíra, sv. Anna, Marie Elekta, sv. Anežka, kněžna Lichtenštejnská, hraběnka Černínová nebo vévodkyně Savojská. Tím však výčet zdaleka nekončí, protože těmto významným ženám v průběhu dlouhých staletí statečně čelily neméně zajímavé ženské postavy nižšího původu, mezi jinými vrhcábnice sv. Jana Nepomuckého, bílá paní z Karlova náměstí, Brigita z Jeleního příkopu, jeptiška zazděná v Emauzích a další bezejmenné dívky a ženy. Každá z nich má svůj příběh, který stojí za to vyprávět.

cena: 279 Kč
www.plotknihy.cz

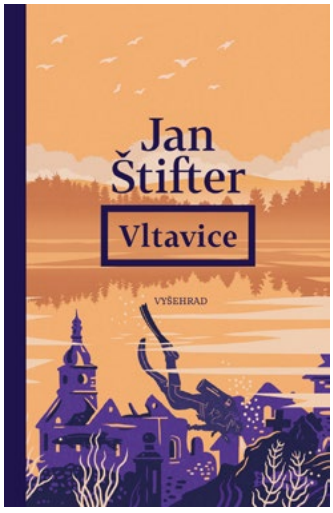


Jan Štifter

Vltavice

Pod hladinou Lipna leží pozůstatky Dolní Vltavice, vesnice, která měla kostel, školu i hřbitov. Ve svém novém románu Vltavice se Jan Štifter vrací k místu, které zmizelo z mapy, ale z paměti lidí nikoli. Ve dvou časových rovinách vypráví příběh o domově, který lze ztratit, ale jen těžko zapomenout. Hladina Lipna dnes působí klidně. Pod jejím povrchem ale zůstává ukrytý svět, který kdysi žil vlastním životem. Po vzniku lipenské přehrady obec zmizela pod vodou. Vydalo nakladatelství Vyšehrad.

cena: 449 Kč
www.albatrosmedia.cz



Kristina Ohlssonová

Kotva

V rybářské vesnici Hovenäset vrcholí přípravy na svatbu Augusta a Marie. Místo radostného očekávání se však nad jejich budoucností začínají stahovat temná mračna. August je odhodlaný odhalit dávno zapomenuté rodinné tajemství, zatímco Maria dostává znepokojivé anonymní zprávy. Někdo ji sleduje. Souvisí výhrůžky s některým z jejích starých policejních případů? Když pak na nedalekém ostrově dojde k děsivému nálezu, rozběhne se dramatické vyšetřování. A brzy vyjde najevo, že pravda měla zůstat raději pohřbená… Pátý díl bestsellerové série. Vydala Kniha Zlín.

cena: 599 Kč
www.albatrosmedia.cz



Miroslava Salajková

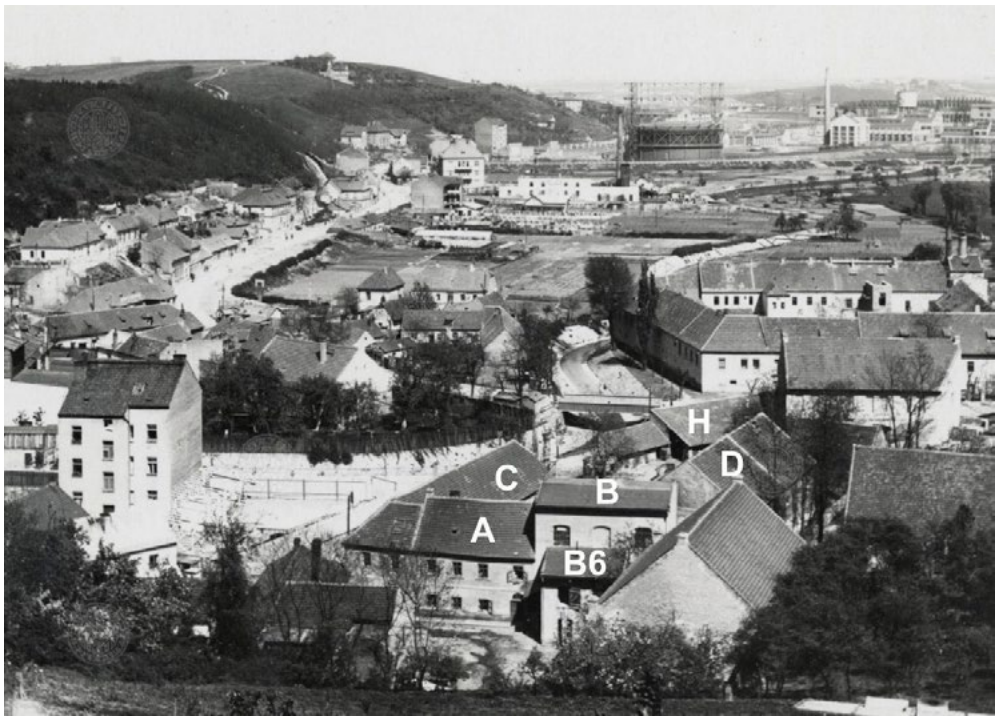
Báječná škola pana Scotta

Inspirativní příběhy šestiletého Péti o tom, jak objevoval svět v novém domově a jak u toho zažil spoustu dobrodružství. Napsáno podle zkušeností s mezinárodní školou v Portugalsku, kterou navštěvoval syn autorky Miroslavy Salajkové. Péťa jde poprvé do školy. S rodiči se z Česka přestěhoval do Portugalska, a tak na něj čekají spolužáci z celého světa. Jak to zvládne, když neumí ani slovo anglicky?

cena: 299 Kč
www.knihykazda.cz



připravila Alice Braborcová (braborcova@kampocesku.cz)



Panoramatický pohled na Michli od Reintknechtky (od západu). A – severní nepodsklepená část mlýna č. p. 24; B – jižní podsklepená část mlýna (mlýnice); C – přízemní nepodsklepená obytná budova č. p. 25; D – nepodsklepená patrová budova sýpky č. p. 25; H – drobná hospodářská stavba. Foto A. Alexander, 1927. © Archiv hlavního města Prahy



Hospodářská budova v nádvorní části mlýnského areálu před svým zbořením. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.



Celkový pohled na plochu výzkumu od západu směrem k Michelské ulici. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.

KAM s Vojtěchem Kašparem za **památkami** donedávna **ukrytými v zemi**

Historický zaniklý michelský vodní mlýn na Botiči

V průběhu roku 2015 byly postupně demolovány relikty bývalého michelského mlýna, jehož existence byla písemnými prameny předpokládána již pro období středověku. Ostatně Michle patřila mezi jednu z nejvýznamnějších a nejstarších obcí v okolí pražské sídlištní aglomerace a objevuje se v písemných pramenech již v letech 1185 a 1222, kdy patřila vyšehradské kapitule. Od husitských válek až do roku 1848 byla ve vlastnictví Karlovy Univerzity a výnosy z ní se podílely na vydržování univerzity či jejích kolejí.

Rozsáhlé staveniště bytového domu navázalo na moderní rohový objekt při Michelské ulici a uličky U Michelského mlýna (dříve Libušina), která kopíruje levý břeh Botiče. Ta až do poloviny devadesátých let 20. století připomínala půvab staré Michle s drobnými domečky lemujícími klikatící se komunikaci a zapuštěnými do svahu klesajícímu k potoku. Dnes je již větší část zastavěna moderními bytovými domy, pouze uprostřed je ještě několik stojících solitérů původní zástavby ve špatném stavu. Pokud jdeme od rozsáhlého čtvercového komplexu Michelského (Univerzitního) dvora č. p. 1, situovaného na levém břehu potoka v Michelské ulici, narazíme po levé straně, ještě než se svahy začnou strmě zvedat k Pankráci, na moderní bytový dům v podstatě obrysem kopírující původní zástavbu vodního mlýnu.

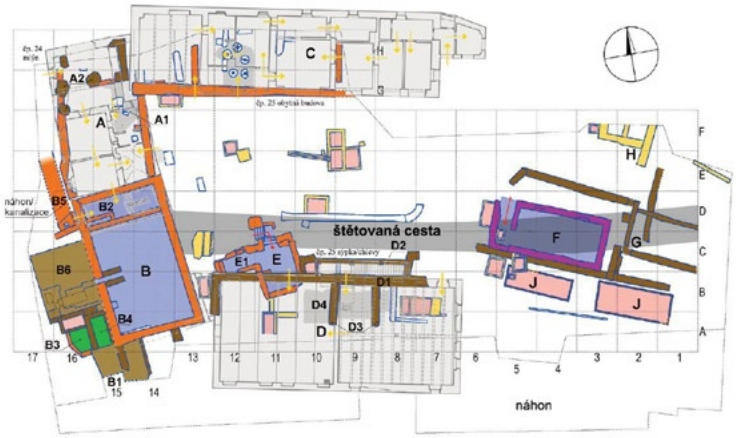
Výzkum byl zahájen mohutnou skrývkou recentních navážek, souvisících především s demolicí budov mlýna, a vybráním zásypu zaniklého náhonu, který v podstatě obíhal jižní, západní a část severní dispozice mlýnských budov a na počátku 20. století byl v souvislosti s převodem mlýnského provozu z vody na motorový pohon zasypán. Areál mlýnu (č. p. 24 a 25) byl tedy s několika dalšími objekty (č. p. 29 a Univerzitní dvůr č. p. 1 – původně č. p. 1 a 2) oddělen Botičem a mlýnským náhonem od zbytku vsi.

Stopově byly na ploše nacházeny fragmenty keramických nádob z období doby bronzové, avšak jednalo se o drobné a přemístěné zlomky

Přibližně 250 metrů severním směrem nalezneme zajímavou stavbu michelské židovské novogotické modlitebny, která vznikla okolo roku 1730 na pozůstatcích středověkého viničního domku. Jako jedna z mála předměstských synagog se dochovala do dnešních dnů.



Vizualizace stavby U Michelského mlýna, která obdržela titul Stavba roku v roce 2018. Pohled od severozápadu, v pozadí stavby mohutný blok Michelského dvora. Podle StavbaWEB. © Lysithea, a. s. (stavebník) a AGE project, s. r. o. (projektant)



Celkový plán výzkumu s vyznačením stavebních konstrukcí zaniklých zdiv. Legenda: šedá – dlažby (středem probíhá raně středověká štětovaná cesta); modrá – zaniklé sklepy; červená – odpadní šachty a jímky; zelená – lednice (místo pro mlýnská kola); žlutá – subrecentní zdiva; hnědá – 19. až počátek 20. století; cihlová – 18. století; fialová – 17. století; A – severní polovina mlýna č. p. 24 (první polovina 18. století); B – jižní podsklepená část mlýna (mlýnice; 18. století); C – přízemní nepodsklepená obytná budova č. p. 25 (závěr 18. až počátek 19. století); D – nepodsklepená patrová sýpka č. p. 25 (konec 19. století); E – sklep neznámé budovy (18. století); F – sklep neznámé budovy ze 17. století; G – základy sýpky a stodoly (první polovina 19. století); H – drobná hospodářská zástavba (19. až 20. století) a J – rozměrné zahloubené objekty (zánik na počátku 19. století). Digitalizace a úprava J. Růžička a M. Vyšohlíd. © Archaia Praha z. ú.



Raně středověká komunikace zpevněná kameny v jedné ze sond o rozměrech 4 x 4 metry. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.



Nejmladší sklep mlýnice situované podél náhonu při západním okraji plochy výzkumu. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.



Stabilní čtyřtaktní jednoválcový motor (tzv. Ottův motor) nalezený v průběhu výzkumu v přístavbě mlýnice po roce 1919. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.



Podlaha průjezdu v místech zaniklé obytné budovy mlýna při ulici U Michelského mlýna s použitými starými mlecími kameny. Foto M. Vyšohlíd, 2015. © Archaia Praha z. ú.

Během archeologického výzkumu byl objeven jednoválcový spalovací motor německého konstruktéra a vynálezce Nicolause Augusta Otta (1832–1891), který od sedmdesátých let 19. století vyráběla firma Gasmorenfabrik Deutz (dnes Deutz AG).

z vyšších poloh působením svahových pochodů či povodňových vln. V severovýchodní části zkoumané plochy se koncentrovaly raně až vrcholně středověké sídlištní objekty z průběhu 11. až 12. století a středem zkoumané plochy vedla poměrně široká (2,5 až 4 metry) a kameny (křemence a valouny) vyskládaná historická komunikace z tohoto období. Předlokační raně středověké jádro obce se patrně nacházelo v bezprostředním východním sousedství plochy a široká cesta vedla k nějakému neznámému objektu pod svahem, který snad mohl být starším raně středověkým mlýnem, jehož pozůstatky zcela zanikly mladšími stavebními konstrukcemi mlýna či se nacházely západně od zkoumané plochy.

Základová zdiva zdejší nejstarší středověké zástavby byly rovněž odkryty v severovýchodní části areálu, avšak samotnou mlýnici či starší středověký mlýn je nutno opět předpokládat v západní části pozemku. Během výzkumu byly odkryty tři sklepy, z nichž nejstarší pocházel nejspíše z období raného novověku, druhý novověký sklep již stál v roce 1840 a nejmladší byl součástí mlýnice. V ploše zaniklé přízemní obytné budovy mlýna při ulici byla odkryta barokní podlaha (průjezd) tvořená částečně starými mlýnskými kameny.

Etymologický původ názvu obce je odvozován od osobního jména Michel spojeného s existencí Michlova dvora. Poplužní dvory se v roce 1348 v Michli nacházely dva, dále sedm dvorů kmetcích, mlýn, louky, zahrady, vinice a lesy.

Rozsáhlý výzkum zaniklého, avšak do nedávné doby ještě stojícího objektu novověkého mlýnu č. p. 24 a přilehlého mlýnského gruntu č. p. 25 představuje v Praze poměrně unikátní a ojedinělou sondu do stavební podoby a historicko-stavebního vývoje významného objektu středověkého vesnického hospodářství.

Mgr. Vojtěch Kašpar, Archaia Praha, z. ú.

Na Zderaze (845 let)

V době svého vzniku byl zdejší kostel na okraji tehdejší Prahy. Dnes ho najdeme v širším centru Prahy na rohu ulic Resslovy a Dittrichovy.



Kostel sv. Václava na Zderaze

Osada Zderaz je velmi stará a svůj název odvozuje od jména dávného vlastníka Zderada. V letech 1180–1190 osadu vlastnili šlechtici Kojata a Všebor, kteří věnovali svůj majetek řádu křížovníků. Jako náhradu za farní kostel převedený na řád dali postavit nový románský kostel. V archivech se dochovala zpráva z roku 1278 o tom, že kostel byl 26. listopadu 1181 slavnostně vysvěcen pražským biskupem Valentinem. Kostel prošel mnoha úpravami, začátkem 19. století fungoval jako trestnice, ale poté byl opět vysvěcen.

-liban-

foto © https://encyklopedie.praha2

Jan Otto – předchůdce Wikipedie (185 let)

Kdo by neznal Jana Ottu a jeho slovník. Geniální nápad dostal ve svých 47 letech. Kromě toho byl ale i knihkupcem, nakladatelem a vydavatelem.



Jan Otto, obraz Václava Brožíka, detail, 1893

Narodil se 8. listopadu 1841 v Přibyslavi v chudších poměrech. Školní docházku ukončil ve 13 letech, vyučil se kupcem, ale pracovat začal v tiskárně. Tím nasměroval svůj další osud. Ke své pracovitosti a ctižádostivosti „přidal" výhodný sňatek (1869) s dcerou zámožného nakladatele Jaroslava Pospíšila. Časem se osamostatnil a převzal nakladatelství a knihkupectví Grégr (1871) na Václavském náměstí. Vydával literaturu všeho druhu, četbu kratochvilnou, časopisy, odborné publikace za dostupné ceny, ale také české překlady německých odborných knih. Jeho nejslavnější dílo začalo vycházet roku 1888. Uvědomil si totiž, že prakticky neexistuje český naučný slovník, a pustil se do práce. Otto platil odborníky vytvářející jednotlivá hesla. Rozsáhlá encyklopedie vycházela postupně od roku 1888 podle abecedy, poslední díl spatřil světlo světa roku 1909. Mezi tvůrci hesel najdeme i T. G. M. Slovník postupem let obsáhl 150 až 200 tisíc hesel a před nástupem moderních technologií byl největší českou encyklopedií. Relativně nedávno ho předstihla až Wikipedie. Jan Otto byl členem mnoha spolků (např. Sokola), působil ve výborech pro stavbu Národního divadla a pro přípravu Zemské jubilejní výstavy. Vedl bohatý společenský život a získal mnohá vyznamenání. Zemřel 29. 5. 1916 a po impozantním pohřbu byl pochován na Vyšehradě.



Ottův slovník naučný

-babok-

foto © Wikimedia Commons, autor Skot a Wiki-VR

Pokoření krále (750 let)

Vídeňský mír byl uzavřen 26. listopadu 1276. Bylo to velké pokoření českého krále železného a zlatého.



Přemysl Otakar II., Gelnhausenův kodex

Předehrou byla volba Rudolfa I. Habsburského římským králem (1273), kterou Přemysl Otakar II. neuznal. Rudolf roku 1276 zahájil přípravy k tažení proti Přemyslovi. Českému králi se postupně vzepřela domácí šlechta i šlechta v alpských zemích. Na podzim 1276 stanula vojska obou panovníků proti sobě u Vídně. Po vypuknutí vzpoury vedené Vítkovci byl Přemysl nucen jednat o smíru. V Rudolfově táboře se 26. listopadu 1276 podrobil Rudolfovi a složil mu přísahu věrnosti.

-felix-

foto © Wikimedia Commons, autor Acoma

Historizující architekt (170 let)

Český architekt Václav Josef Ondřej Roštlapil navrhl řadu významných veřejných staveb v Praze, leč mnoho Pražanů si je s ním nejspíš nespojí.



Václav Roštlapil, 1895



Strakova akademie, sídlo Úřadu vlády ČR, 2008

Narodil se 29. listopadu 1856 ve Zlonicích a vyrůstal v rodině tkalce a měšťana Josefa Roštlapila a jeho ženy Františky, roz. Seykorové. Absolvoval pražskou polytechnickou školu (dnes ČVUT), architekturu studoval ve Vídni. Od 90. let 19. století žil v Praze, kde realizoval většinu svých velkých staveb. Patří sem především budovy Strakovy akademie na Malé Straně, Akademie výtvarných umění v Holešovicích a Ústav choromyslných v Bohnicích s kostelem sv. Václava v secesním stylu. Dále navrhl několik veřejných staveb pro město a církev v Kostelci nad Orlicí, odkud pocházeli jeho rodiče. Projektoval i pro rodinu Seykorových, příbuzných své matky. Ve svém díle vycházel především z historických slohů renesance a antiky a přetvářel je v duchu tehdejší historizující estetiky. Roku 1927 byl oceněn čestným titulem doktor technických věd ČVUT v Praze. Jeho synovcem byl architekt, scénograf a kostýmní výtvarník Václav Roštlapil ml., syn mladšího bratra Antonína. Václav Josef Ondřej Roštlapil zemřel 23. 11. 1930 v Praze a pohřben byl na Olšanských hřbitovech.

Marie Petrušková

foto © Wikimedia Commons, autor Sapfana Packa

Fotil od prezidenta po koně (145 let)

Významný český fotograf Jaroslav František Bruner-Dvořák se narodil 15. listopadu 1881 v Přelouči. Vyrůstal v početné rodině krejčovského mistra Václava a jeho ženy Anastazie, roz. Novákové.



Jaroslav Bruner-Dvořák na palubě válečné lodi, okolo 1908



František Ferdinand d'Este s manželkou a doprovodem v den atentátu v Sarajevu, 28. 6. 1914



Klementinum, studovna Knihovny vysokých škol technických, okolo 1930

S rodiči se přestěhoval do Prahy, kde vystudoval reálné gymnázium a poté se u staršího bratra Rudolfa vyučil fotografem. S ním také posléze spolupracoval a podílel se na chodu rodinného podniku Atelier Bruner-Dvořák. Během fotografické kariéry dokumentoval různé významné historické události, jako např. návštěvu následníka trůnu Ferdinanda d'Este v Sarajevu, parlamentní delegaci u válečného loďstva v Terstu nebo vznik republiky v roce 1918. Na svých snímcích zachytil také dění kolem prezidenta T. G. Masaryka, dále fotil pražské exteriéry, architekturu, historické interiéry budov, ale i portréty koní a další. Po smrti bratra Rudolfa (1921) se stal jediným dědicem jeho díla i podniku. V roce 1935 se firma přestěhovala z Palackého ulice do Pařížské, kde existovala až do roku 1942. Jaroslav zemřel 2. 4. 1942 v Praze, pochován byl na Olšanských hřbitovech a firma zanikla.

-aba-

foto © Wikimedia Commons, autor Martin Vlk, Skot

Noblesní architekt (110 let)

Jaroslav Otruba, syn truhláře, se narodil 11. listopadu 1916 v Olomouci. V roce 1927 se rodina přestěhovala do Prahy, kde maturoval na I. státní reálce v Karlíně.



Mladý architekt Jaroslav Otruba



Obklady stanice Náměstí Míru, trasa A

V roce 1934 nastoupil na Vysokou školu architektury a pozemního stavitelství, dnes Fakulta architektury ČVUT. Architekturu studoval u prof. Mendla, urbanismus u prof. Mikuškovice a kresbu a malbu v ateliéru prof. Blažíčka. Studia nedokončil, nacisté uzavřeli za války vysoké školy. Státnice složil v roce 1945 a na škole se stal asistentem. Začínal v kanceláři architektů Stalmacha a Svobody. Prvními projekty byly budova nádraží, hotel a dva bytové domy v Prostějově (1947), nádražní budova v Řečkovicích (1948) a výpravní budovy v Přibyslavi. V 60. a 70. letech projektoval kancelářský komplex inženýrsko-průmyslových staveb ve Vršovicích, budovy na Kubánském náměstí, Generálního ředitelství dálnic na Vinohradech, Státního ústavu dopravního projektování (SÚDOP) na Žižkově nebo palác Atlas v Karlíně (dnes VZP). Od roku 1971 působil v Metroprojektu jako hlavní architekt pražského metra. Za koncepci architektonického řešení stanic metra „C" získal Cenu hlavního města Prahy. V roce 1976 přihlásil svůj design na obložení stanic trasy „A" hliníkovými deskami. Jaroslav Otruba zemřel v Praze 5. 2. 2007 a pohřben byl na Vinořském hřbitově.



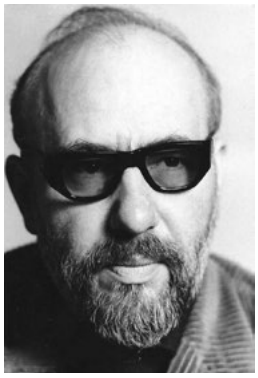
Detail obkladu ze stanice Náměstí Jiřího z Poděbrad

-lgs-

foto © Wikimedia Commons; Luděk Sládek

Čekal na Godota (105 let)

Legenda českého divadla, režisér, herec, pedagog, publicista a zakladatel Divadla za branou Otomar Krejča st. se narodil 23. listopadu 1921 ve Skryšově u Pelhřimova. Jeho věhlas přesáhl hranice naší země.



Otomar Krejča



Otomar Krejča ve filmu Vstanou noví bojovníci, Obrana lidu, 1951

Pocházel z chudé vesnické rodiny, ale díky svému mimořádnému talentu a pracovitosti se vypracoval na mezinárodně uznávaného divadelního umělce. Během studia na pelhřimovském gymnáziu se začal věnovat ochotnickému divadlu a po škole se přidal ke kočovné společnosti. Posléze nastoupil do divadel v Třebíči, Jihlavě a Kladně a poté odešel do pražského divadla D46 a Vinohradského divadla. Zájem o divadelní teorii ho přivedl ke studiu divadelní vědy na Filozofické fakultě UK a v roce 1951 byl angažován do Národního divadla v Praze. Tam strávil 15 let jako herec, režisér a šéf činohry. Na funkci rezignoval (1961) na protest proti personální politice divadla. Vzhledem k tomu, že již nenašel další podporu pro své umělecké záměry, odešel a založil si vlastní scénu Divadlo za branou (1965). Vybudoval jedno z nejvýznamnějších divadel té doby, kde uvedl své nejlepší inscenace, mj. *Kočka na kolejích*, *Tři sestry*, *Racek* nebo *Jákob a jeho pán*. Proslavil se i ve filmu, ve kterém ztvárnil několik desítek rolí. V polovině 70. let nuceně odešel do zahraničí, kde dál pracoval jako divadelní režisér. Po roce 1989 se vrátil a obnovil scénu Divadla za branou II, která ovšem roku 1994 opět zanikla. Byl dvakrát ženatý, jeho druhou manželkou se stala herečka Marie Tomášová. Měl syna Otomara. Zemřel 6. 11. 2009 a pochován byl na městském hřbitově v Pelhřimově.

Alice Braborcová

foto © aukro.cz; Wikimedia Commons, autor Anatol Svahilec

Historia magistra vitae

1. 11. 1781 (245 let)
Patent o zrušení nevolnictví Josefa II. pro české země o ukončení tělesného poddanství neboli člověčenství a jeho nahrazení mírným poddanstvím podle příkladu zemí rakouských. Dal poddaným právo bez povolení vrchnosti odejít z panství, uzavřít manželství, studovat a učit se řemeslům.

4. 11. 1931 (95 let)
V Osvobozeném divadle proběhla **premiéra hry** autorské dvojice Jiřího Voskovce a Jana Wericha **Golem**. Tato romantická revue zaznamenala mimořádný ohlas a dočkala se 186 repríz. V roli Golema se představil svérázný komik Václav Trégl a roli umělé ženy Sirael ztvárnila Hana Vítová.

5. 11. 1921 (105 let)
Tylovo divadlo v Nuslích (dnešní Divadlo Na Fidlovačce) slavnostně **zahájilo svou činnost**. Jednalo se o vůbec první divadelní budovu otevřenou v samostatném Československu. Prvním odehraným kusem byla historická hra Drahomíra a její synové.

5. 11. 1971 (55 let)
Proběhla distribuční **premiéra** jednoho z nejvýznamnějších českých psychologických dramat **Petrolejové lampy** režiséra Juraje Herze na motivy stejnojmenného psychologického románu Jaroslava Havlíčka. Kniha původně v roce 1935 vyšla pod názvem Vyprahlé touhy.

11. 11. 1966 (60 let)
Uskutečnila se distribuční premiéra legendárního psychologického válečného dramatu **Kočár do Vídně** režiséra Karla Kachyni. Snímek vznikl podle scénáře spisovatele Jana Procházky a Karla Kachyni. Na tehdejší dobu zcela šokujícím způsobem odmítl černobílé vidění války.

Všechno je náhoda… (100 let)

Životní příběh malíře a fotografa Miroslava Tichého se zdá téměř neuvěřitelný. Narodil se 20. listopadu 1926 ve vsi Nětčice u Kyjova a v podstatě proti své vůli se stal uměleckou hvězdou.



Miroslav Tichý s vlastnoručně vyrobeným fotoaparátem



Žena v plavkách

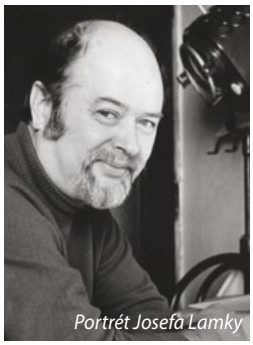
Otec Antonín byl pánský krejčí a matka Žofie, roz. Adamcová, sekretářkou. Rodina žila v Kyjově, kde Miroslav studoval gymnázium a poté v letech 1945–1948 na Akademii výtvarných umění v Praze. Měl výtvarné nadání a jeho obrazy se cení dodnes. Školu nedokončil zřejmě z osobních či politických důvodů a vrátil se do rodného kraje. Své obrazy a grafiky tvořil v 50. letech v duchu impresionismu a kubismu. Fotografováním se začal zabývat koncem 60. let, kdy si také sám konstruoval fotoaparáty a zvětšovací přístroje. Tématem mu byly převážně ženy a jejich „šmírování" v ulicích, na plovárnách i jinde. Jeho fotografie se vyznačují originalitou pohledu a technickým zpracováním. Hodnocení profesionálů a kritiků jeho díla se značně různí. Navzdory tomu se v novém tisíciletí proslavil a měl několik samostatných výstav v Evropě i Americe. Hold mu vzdal i britský skladatel Michael Nyman, který na Tichého výstavě v Brně uskutečnil jeden ze svých koncertů. V roce 2005 získal na prestižním festivalu fotografie v Arles cenu Objev roku. I přes svůj nepřizpůsobivý život na okraji společnosti se dožil vysokého věku 84 let. Byl hospitalizován v léčebně dlouhodobě nemocných ve Veselí nad Moravou, kde také 12. 4. 2011 zemřel.

-alba-

foto © www.brnenskadrbna.cz; Livebid.cz

Mistr české animace (95 let)

Životní příběh muže, který stál u zrodu večerníčků i slavného Černého divadla, je o výtvarníku Josefu Lamkovi, scenáristovi, režisérovi a animátorovi. Jeho díla srší laskavým humorem.



Portrét Josefa Lamky



Fáze k animovanému filmu Káťa a Škubánek, 1982

Narodil se 12. listopadu 1931 v Hronově a lásku k loutkám v sobě objevil už v dětství, kdy hrál divadlo z kuchyňského okna svého dědečka. Vystudoval nádchodské gymnázium a pražskou VŠUP, obor hračka-loutka v ateliéru profesora Josefa Nováka. Během studií sbíral cenné zkušenosti na stážích u Jiřího Trnky. Po absolutoriu byl scénografem v Divadle Spejbla a Hurvínka. Stál u zrodu Černého divadla, kde mu byla, stejně jako v životě, oporou jeho manželka Hana Lamková, roz. Ryšánková. Tato všestranná umělkyně se do české kultury zapsala jako loutkoherečka, divadelní režisérka, spoluzakladatelka Černého divadla, spisovatelka a scenáristka večerníčků i komiksu Čtyřlístek. Společně od roku 1962 tvořili pro ČST, která se stala jejich domovem. Josef jako výtvarník, režisér a scenárista vdechl život postavám, jako byl vodník Česílko, Káťa a Škubánek nebo „človíček", za kterého získal cenu ČST (1988). Úspěch slavil i s kachnou Matyldou, která mu vynesla ocenění na festivalu Anifest 2002. Josef Lamka zemřel 6. 7. 2009 v Praze během práce na scénáři animovaného filmu Čtyřlístek ve službách krále. Pohřben měl být na hřbitově v otrokovické části Kvítkovice.

Lucie Sládková

foto © Wikimedia Commons, autor Hanakrej; Luděk Sládek



1796
(230 let)
Evžen I. Karel hrabě Czernin z Chudenic
* 4. 11. 1796
† 11. 7. 1868
český šlechtic, osobnost národního obrození



1811
(215 let)
Karel Jaromír Erben
* 7. 11. 1811
† 21. 11. 1870
český historik, spisovatel, básník a překladatel



1866
(160 let)
Stanislav Sucharda
* 12. 11. 1866
† 5. 5. 1916
český sochař, medailér a designér

Sochař Němeček (95 let)

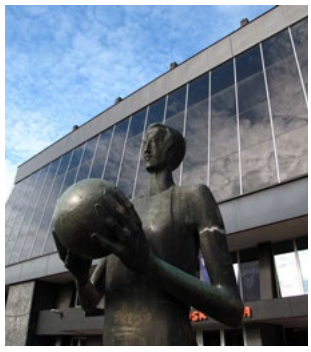
Budoucí sochař Zdeněk Němeček, proslulý ztvárňováním sportovní tematiky, se narodil 16. listopadu 1931 do rodiny zemědělce a tesaře v Luži u Chrudimi.

foto © https://vysehradskej.cz/zdenek-nemecek/; Wikimedia Commons, autor Juandev

V letech 1946–1949 se vyučil v keramickém oboru na odborné škole v Kadani a prošel i odborným výcvikem v porcelánce Thun v Klášterci nad Ohří. Po vyučení byl přijat k dalšímu studiu na Státní uměleckoprůmyslové škole Zdeňka Nejedlého ve Zlíně. Na škole se seznámil se svou budoucí ženou Kornelií, roz. Zajoncovou. Po přestěhování školy do Uherského Hradiště (1952) zde oba o rok později studium dokončili. Následně studoval na AVU v Praze v ateliéru Jana Laudy a poté u profesora Vincence Makovského. Manželka studovala na Vysoké škole uměleckoprůmyslové oděvní návrhářství pod vedením Hedviky Vlkové. V roce 1957 se jim narodila dcera Zuzana a v roce 1963 syn Jan. V roce 1959 Zdeněk odkoupil ateliér svého učitele Laudy na pražském Libeňském ostrově, kde během následujících třiceti let vytvořil řadu realizací. Patří k nim díla odrážející tehdejší státní ideologii, např. Pohraničník nebo Padlým tiskařům Rudého práva. Převažují však díla věnovaná sportu, jako Basketbalista, Hokejista v pohybu, Skokanka do vody a další. Jeho sochy a plastiky najdete v České republice (Praha, Pardubice, Hradec Králové, Jindřichův Hradec, Kyjov), ale i v zahraničí (Frankfurt nad Mohanem, Mnichov, Tallinn, Ciudad de México). Svůj život ukončil sám 18. 12. 1989 v Praze a pohřben byl v rodné Luži.



Zdeněk Němeček, výstavní katalog



Basketbalista, socha před halou na Folimance v Praze, 1977

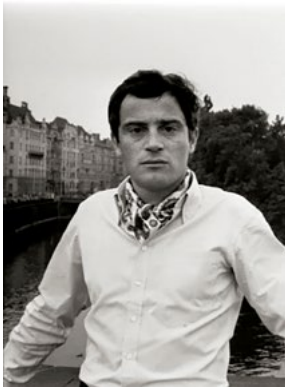
-mf-

Nezapomenutelný… (90 let)

Herec Jan Tříska se narodil 4. listopadu 1936 v Praze. Do našich pamětí se zapsal mnoha výraznými rolemi, nezkrotným talentem, odvahou i pokorou. Prosadil se i v USA, kam v roce 1977 s celou rodinou emigroval.

foto © www.facebook.com; www.oneplay.cz

Vyrůstal v rodině psychologa s širokým vzděláním v rodinném domku v Dolní Liboci. Původně chtěl být tanečníkem, ale nakonec si vybral studium herectví na pražské DAMU. Již během školy hostoval v Národním divadle v Praze a v roce 1959 se stal nejmladším členem souboru, kam ho angažoval režisér Otomar Krejča. Tehdy excelloval v Shakespearově hře Romeo a Julie. Na filmovém plátně se poprvé objevil ve snímku Váhavý střelec (1956). Do roku 1977 ztvárnil u nás řadu filmových rolí, např. ve snímcích Hvězda zvaná pelyněk, Radúz a Mahulena nebo Sen noci svatojánské. V roce 1966 odešel do Divadla za branou, po jeho zániku hostoval v kladenském divadle a Městských divadlech pražských. V Americe se uplatnil ve snímcích režisérů Miloše Formana, Petera Hyamse nebo Johna Frankenheimera. Po roce 1989 se začal vracet do rodné země a přijal role v českých filmech, mj. Obecná škola, Želary, Horem pádem nebo Máj. Posledním snímkem, ve kterém účinkoval, byl film Po strništi bos (2017). Prosadil se také v dabingu, namlouval Jeana-Paula Belmonda a české a slovenské kolegy. Trvale žil v Los Angeles se svojí manželkou, herečkou Karlou Chadimovou, a dvěma dcerami. Zemřel dva dny po tragickém pádu z Karlova mostu 25. 9. 2017 ve věku 80 let. Jeho popel byl rozprášen v Kalifornii na Štědrý den 2017.



Jan Tříska, 1975



Film Obecná škola, 1991

Alice Braborcová



1906
(120 let)
Světla Svozilová
* 13. 11. 1906
† 25. 2. 1970
česká divadelní a filmová herečka



1926
(100 let)
Jiří Vala
* 27. 11. 1926
† 15. 11. 2003
český herec a pedagog



1931
(95 let)
Ladislav Lakomý
* 14. 11. 1931
† 11. 4. 2011
český herec a divadelní pedagog

Historia magistra vitae

23. 11. 1921 (105 let)
Světová premiéra opery Leoše Janáčka **Káťa Kabanová** v Národním divadle v Brně. Přestože v Brně sklidilo dílo obrovský triumf, premiéra 30. 11. 1921 v Národním divadle v Praze takový ohlas neměla. Nastudování Otakara Ostrčila s režií Roberta Poláka dosáhlo tehdy pouhých 10 repríz.

23. 11. 1931 (95 let)
Slavnostním výkopem základů byla v Praze **zahájena výstavba Barrandovských ateliérů**. Tyto ateliéry začal stavět Miloš Havel po svém návratu z Ameriky. Tento krok byl vyvrcholením snahy vizionářského filmového podnikatele, který se inspiroval moderními americkými studii.

24. 11. 1941 (85 let)
První transport Židů do Terezína. Z Prahy do Terezína přijel transport „Ak". Takzvané Aufbaukommando neboli komando výstavby čítající 342 mužů. Měli za úkol připravit nedávno opuštěné kasárenské budovy k ubytování tisíců Židů, kteří měli být soustředěni v terezínské pevnosti.

24. 11. 1971 (55 let)
V Malostranské besedě proběhla **premiéra hry** Divadla Járy Cimrmana – **Němý Bobeš aneb Český Tarzan**. Podle cimrmanovské vědy byl původní rukopis hry tak poničený (sežraný myšmi, politý pivem a inkoustem), že z něj zbyly jen fragmenty. Autoři ho proto museli složitě rekonstruovat.

29. 11. 1781 (245 let)
Císař Josef II. **nařídil vypracovat soupis klášterů**, které se nevěnovaly veřejně prospěšné činnosti – výuce mládeže, vědě nebo péči o nemocné a staré občany, a následně je zrušit. Likvidace řeholních domů oficiálně začala s platností dvorského dekretu z 12. 1. 1782.

výherci, odpovědi

SOUTĚŽE ZA MĚSÍC ŘÍJEN 2026

Celkem soutěžilo 604 čtenářů, z toho 355 žen a 249 mužů.

Nejvíce odpovědí přišlo:
Jihomoravský kraj: 14,90 %
Středočeský kraj: 10,76 %
Hl. město Praha: 9,27 %

Křížovka s Radiotékou Českého rozhlasu:
tajenka: …s originálním betlémem.
soutěžilo: 251 čtenářů; 200 správně; 51 špatně
výherci: Jozef Ďuriš, Valašské Klobouky; Jaroslava Hanzlíková, České Budějovice; Miroslava Miesbauerová, Včelná

Soutěž o vstupenky do Národního technického muzea
otázka: Jakým vozem cestovali Jiří Hanzelka a Miroslav Zikmund na cestách po Africe a Jižní Americe v letech 1947–1950
odpověď: c) Tatra 87
soutěžilo: 353 čtenářů; 352 správně; 1 špatně
výherci: Jaroslava Teplá, Dolní Roveň; Vojtěch Čada, Praha

Všem výhercům srdečně blahopřejeme.

Partnerem křížovky je

Radioteka.cz
Český rozhlas

Velký výběr audioknih, hudebních titulů na CD, LP a knih najdete na jednom místě v e-shopu Radioteka.cz.

Radiotéka doporučuje:

Jules Verne

Vynález zkázy



Je konec 19. století. Hlavního hrdinu, francouzského profesora Thomase Rocha, zastihneme ve chvíli, kdy je unesen pomocí ponorky z amerického nervového sanatoria. Na podzemní základně, která se nachází na ostrově Back Cup v Bermudách, mu jeho únosce hrabě d'Artigas (ve skutečnosti obávaný pirát Ker Karraje) umožní pokračovat v práci na vynálezu mimořádně ničivé výbušné látky. Profesor netuší, že jej chce tento muž využít k ovládnutí světa.

Odpovědi na **tajenku křížovky** nám posílejte do 10. listopadu z www.kampocesku.cz/souteze nebo www.prazskyprehled.cz/souteze. Tři výherci získají cenu od Radiotéky Českého rozhlasu.
Podmínky soutěží najdete na www.kampocesku.cz/vseobecne-podminky. Zasílání odpovědí prostřednictvím e-mailu a poštou není možné.

křížovka

Lázně Darkov ve městě Karviná jsou oblíbeným rekreačním cílem. Léčí se zde nemoci pohybového aparátu, neurologické nemoci, popáleniny a nemoci oběhového ústrojí. Tyto lázně vznikly roku 1867 po pečlivém zkoumání...

POMŮCKA: KAREN	ZNAČKA KEČUPU	1. DÍL TAJENKY	INICIÁLY ZPĚVAČKY PILAROVÉ	KOČKOVITÁ ŠELMA	ZNAČKA OHŘÍVAČŮ VODY		NEPRAVDA	INICIÁLY HEREČKY DEVÁTÉ	2. DÍL TAJENKY	ÚŘAD ZASTAR.
ZPĚVOHRA						FIALOVÝ ODSTÍN				
LESK						OTOK / CHEM. ZN. RADONU				
MOJI			JEDLÁ HOUBA / TA I ONA					ČESKÁ TELEVIZE / VODNÍ ŽIVOČICH		
ODDĚLENÍ NEMOCNICE ZKR.				INIC. HERCE NOVÉHO / ORGÁN ZRAKU			ŽELEZNIČNÍ INSPEKCE / NĚMECKÉ ŽEN. JMÉNO			ALKOHOL. RÝŽOVÝ NÁPOJ
	ODVĚTVÍ / ZAČÁTEK EXISTENCE					OBLÍBENÝ NÁPOJ / DĚLN. TĚL. JEDNOTA				
VDĚČNOST					HEREC V DABINGU / SODOVKA					
CHEM. ZN. ZINKU			STŘEŽENÍ / KOSENÝ							
VE SPODNÍ VRSTVĚ				ČÁSTI VOZU / VYŠETŘENÍ SRDCE MED. ZKR.				OZNAČ. ČES. LETADEL / TOHO ČASU ZKR.		
OKAMŽITĚ						BÝV. JEDN. JASU / POTULNÝ AM. LOVEC			NAKLÁDACÍ SŮL	PŘÍBYTKY VČEL
HLEDĚT HOVOR.							ČES. STAT. ÚŘAD ZKR. / MINISTER. ZEMĚDĚL.			
	VÝMĚŠEK OKA	ZN. GONIOM. FUNKCE / TITUL DOKT. TEOLOGIE			INIC. SPIS. MERLEHO / STŘEDOVĚKÝ ÚŘEDNÍK			INIC. ZPĚV. LANGEROVÉ / ODSTAVEC ZKR.		
ČÍSLOVKA ŘADOVÁ				MODNÍ TVARY / SPZ MOSTU						
INICIÁLY ZPĚVAČKY HERMANOVÉ			MALÉ MOTORKY / INIC. BRZO-BOHATÉHO							INICIÁLY BUBENÍKA BEATLES
3. DÍL TAJENKY							STRANA ZKR.			
SMÍRČÍ SOUDCE							DRN			

soutěž o vstupenky

Kolik návštěvníku zavítalo v roce 2025 na veletrh Stříbrné vánoční dny?

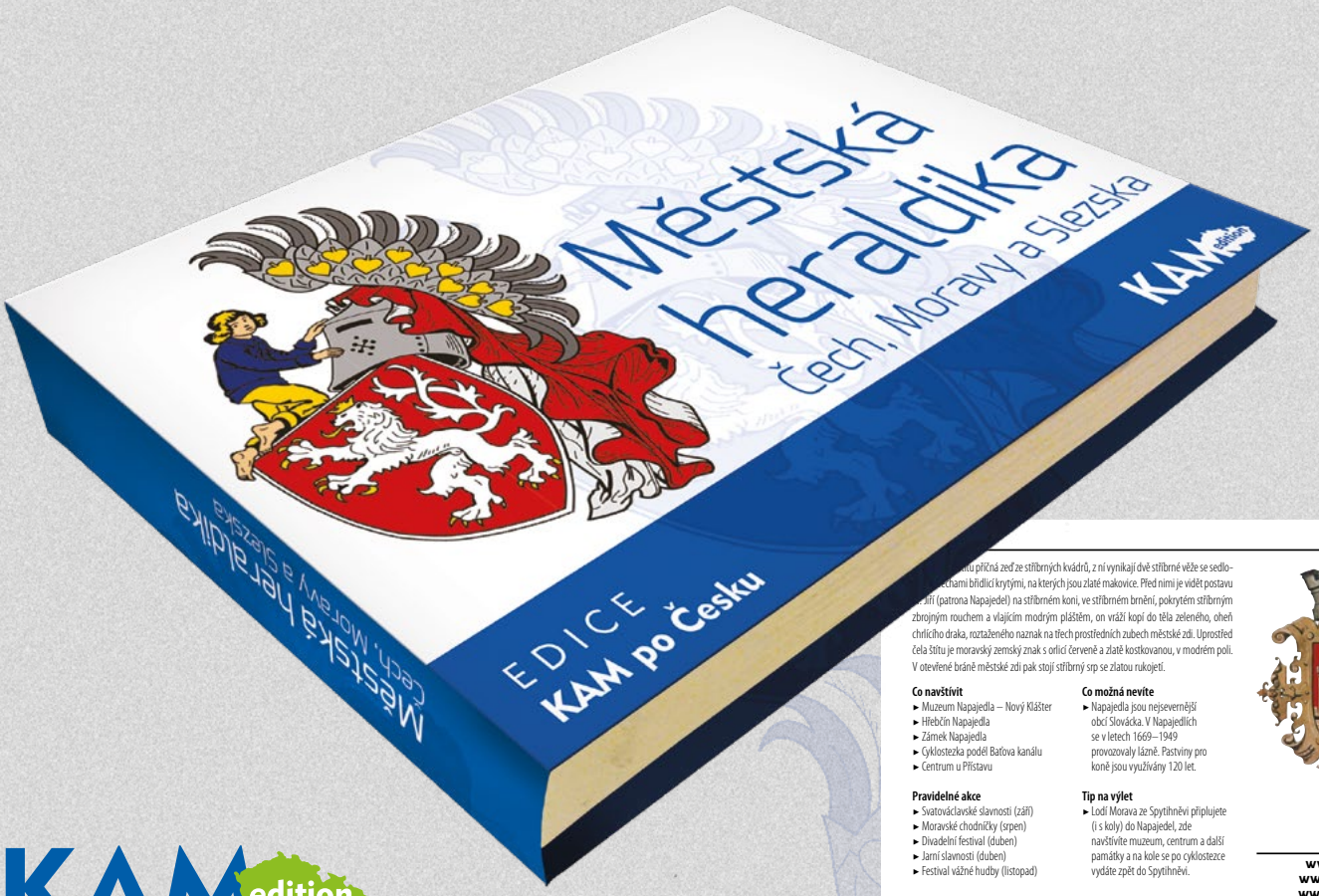
a) 14 890 b) 15 300 c) 16 471

Odpovědi zasílejte do 10. listopadu z www.kampocesku.cz/souteze a www.prazskyprehled.cz/souteze. Pět výherců obdrží dvě vstupenky na 17. veletrh Stříbrné vánoční dny 2026 v pražských Letňanech.



Městská heraldika
Čech, Moravy a Slezska

Publikace z ediční řady KAM Edition



založeno l. P. 1355

...štu příčná zeď ze stříbrných kvádrů, z ní vynikají dvě stříbrné věže se sedlo-...chami břidlicí krytými, na kterých jsou zlaté makovice. Před nimi je vidět postavu ...ří (patrona Napajedel) na stříbrném koni, ve stříbrném brnění, pokrytém stříbrným zbrojným rouchem a vlajícím modrým pláštěm, on vráží kopí do těla zeleného, oheň chrlícího draka, roztaženého naznak na třech prostředních zubech městské zdi. Uprostřed čela štítu je moravský zemský znak s orlicí červeně a zlatě kostkovanou, v modrém poli. V otevřené bráně městské zdi pak stojí stříbrný srp se zlatou rukojetí.

Co navštívit
- Muzeum Napajedla – Nový Klášter
- Hřebčín Napajedla
- Zámek Napajedla
- Cyklostezka podél Baťova kanálu
- Centrum u Přístavu

Co možná nevíte
- Napajedla jsou nejsevernější obcí Slovácka. V Napajedlích se v letech 1669–1949 provozovaly lázně. Pastviny pro koně jsou využívány 120 let.

Pravidelné akce
- Svatováclavské slavnosti (září)
- Moravské chodníčky (srpen)
- Divadelní festival (duben)
- Jarní slavnosti (duben)
- Festival vážné hudby (listopad)

Tip na výlet
- Lodí Morava ze Spytihněvi připlujete (i s koly) do Napajedel, zde navštivte muzeum, centrum a další památky a na kole se po cyklostezce vydáte zpět do Spytihněvi.

www.napajedla.cz
www.ic.napajedla.cz
www.kknapajedla.cz

2

V publikaci Městská heraldika Čech, Moravy a Slezska se dozvíte, jaký je aktuálně užívaný znak zhruba poloviny měst České republiky, rok jejich založení (první písemná zmínka), popis znaku, případně legendu o jeho vzniku. Nadčasovými sděleními jsou informace, co ve městě navštívit, pozvání na pravidelně pořádané akce a nechybí ani tipy na doporučený výlet.

Bonusem jsou znaky všech pražských městských částí.

- vázaná plnobarevná
- doporučená prodejní cena 250 Kč

CENA pro vás 150 Kč

- objednat lze přímo v redakci

osobně: Kubelíkova 1108/30, 130 00 Praha 3
telefonicky: +420 222 944 816-7
+420 602 223 279
e-mailem: redakce@kampocesku.cz
na e-shopu: www.kampocesku.cz/eshop



LUCEMBURKOVÉ

rodokmen LP 998–1458

Lucemburkové jako druhá česká královská dynastie vládli ZEMÍM KORUNY ČESKÉ v letech 1310–1437.
Ručně malovaný rodokmen včetně postav a typických detailů pro období gotiky ocení snad každý milovník historie.
Rozměr tisku na formát A1 zaručuje dobrou čitelnost i přehlednost. Skvělý dárek, unikátní dekorace, didaktická pomůcka.

KOUPÍTE NA E-SHOPU REDAKCE
www.kampocesku.cz/eshop

poštovní zásilka: 399 Kč (poštovné 100 Kč platí pouze pro Českou republiku)
osobní odběr v redakci: 150 Kč (+ tubus 49 Kč)

• rozměr A1 (594 x 841 mm) • baleno do tubusu • dodává Česká pošta jako doporučený, pojištěný balík do ruky
KAM po Česku, Kubelíkova 30, Praha 3



KONEC
neplacené části

ČÍST DÁL
předplatitel